

Autor: Kerry Bolton

Církev Satanova

Pro běžné lidi splývá definice pojmu zlo a Satan a tak se nesmíme divit, že pro většinu lidí budou pojmy jako mýtus Cthulhu a satanismus téměř totožné. Západní či židovsko-křesťanské pojetí „satanismu“ jakožto „zla“ je zcela běžné. Pokročilí mágové, jako například Crowley a Grant vidí satanismus jako příliš omezený na to, aby s ním ztotožnili své magické systémy. Nicméně arabské slovo Šajtan se objevuje i v Thelemě a to zejména u Granta. 64] Lidstvo v průběhu dějin a napříč různými etniky a kulturami mělo vždy potřebu nějaké koncepce dobra a zla, a považovalo je za nutnou součást náboženství. Různá tabu a příkázání, popřípadě božské sankce byli vždy koncipovány tak, aby napomáhaly vytvářet společnost. Lovecraft shledával své noční můry jako čistě negativní či zlé a život popírající, zatímco samozřejmě věřil v „dobro a zlo“ definované jako to, co slouží sociální struktuře. Crowley, Grant i satanisté přijímají tvrzení, že vesmír je souhrou polarit a zlo či negace zastoupená v židovsko-křesťanském pojetí jako Satan (žalobce a protivník) je pro okultisty nezbytnou součástí kosmologie, jinak by totiž došlo k měštnání a následné stagnaci. 65] Koncem 19. století se Satan dokonce stal pro některé politické buřiče heroickým a archetypálním rebellem. 66]

U uctíváčů Cthulhu je však těžké najít rebelii či kacířství v jejich horlivém závazku obnovit svrchovanou vládu Prastarých nad tímto světem. Svět Prastarých by vypadal jako ve filmu

Válka světů (byl by doslova nasáklý obrazy zabíjení, krve a vyhřezlých střev) 67] a měl by určitě dost daleko k romantické vizi Lucifera ze 17. století, jak ji kupříkladu ztvárnil Milton ve svém *Ztraceném ráji* či pozdější básníci 19. století. Miltonova vize pozvednutého a osvobozeného lidstva má velmi blízko ke Crowleyho Thelemě. I tak ale existují různé pokusy okultistů dát návratu Prastarých pozitivní a osvobozující náboj. Phil Hine však uvádí realističtěji:

„Prastaří jsou uctíváni různými jednotlivci, ba dokonce celými nelidskými kulty v divočině a na odlehlých místech civilizace. V Lovecraftových povídkách jsou uctívači popisováni jako degenerovaní obyvatelé bažin nebo třeba jako incestní rod Whateleyů, co obývá fiktivní kraj Dunwich. Tyto kulty se neustále připravují na návrat Prastarých a umlčí každého, kdo narazí na jejich strašlivé tajemství.

Návrat Prastarých zahrnuje, jak to dokládá Wilbur Whateley na povídce *Hrůza v Dunwichi*, 68] konečné zúčtování s obyvatelstvem Země, což znamená kompletní zničení lidstva vyjma pár otroků a několika uctívačů. Tyto apokalyptické náznaky mohou být vnímány jako metafory nebo jako skutečné katastrofy obrovského rozsahu – třeba nukleární výbuchy. Dle mého názoru chtěl Lovecraft zdůraznit, že pro Prastaré neznámá myšlenka na vyhlazení lidstva nic menšího, než pro nás znamená utříit vodu z pobryndaného stolu. Důvod, proč se Prastaří chtějí vrátit na planetu Zemi, není nikde vysvětlen, ale můžeme s jistotou předpokládat, že to není proto, že se Země se nachází v blízkosti barů a pohodlných autobusových zastávek!

Lovecraft opatrně poukazuje na to, že většina Pratarých je ve skutečnosti bezduchá či přímo dokonce šílená. Pouze ti, co jsou již duševně nemocní nebo degenerovaní je tedy mohou uctívat zcela upřímně. Ze všech Prastarých pouze Nyarlathotep má alespoň nějaké zdání lidské inteligence.“ 69]

Člověk by řekl, že Phil Hine popisuje Prastaré spíše jako „šílené“ bohy, než jako učitele lidstva a rovněž dodává, že jim slouží pouze slaboduší jedinci. Cílem Prastarých je dle něj odstranit lidstvo, vyjma několika jejich podřadných služebníků. Proto zajisté překvapí, že Phil Hine nezavrhl mýtus Cthulhu, ale je jedním z předních členů magického řádu Esoteric Order of Dagon. 70] Popíšu ho níže.

Není proto divu, že o mýtus Cthulhu mají značný zájem lidé popisující se jako satanisté. Nejznámějším projevem současného satanismu je dnešní Církev Satanova založená Antonem LaVeyem v San Francisku v roce 1966. 71] Hlavním představitelem mýtu Cthulhu v ní byl Michael Aquino, jež zde obdržel IV° Magus a byl LaVeyovým zástupcem. LaVeyova *Satanská bible* 72] se postupně stala bestsellerem a LaVey tedy za pomoci Aquina sestavil i pokračující knihu *Satanské rituály* 73] a vydal ji v roce 1972.

Aquinovy literární příspěvky o kultu Cthulhu jsou tyto: Kapitola o lovecraftovské metafyzice,

Ceremonie Devíti úhlů a Volání Cthulhu. Žádné další kapitoly v knize *Satanské rituály* se již tolik nezaměřují na mýtus Cthulhu.

Aquino zde vzdává hold Lovecraftovi a píše, že dotyčný napsal „ty nejpřesvědčivější a nejděsivější díla makabrózní literatury moderních dob“. 74] Aquino se v eseji zaměřuje i na Lovecrafta jakožto mystika – navzdory tomu, že se Lovecraft díval na metafyziku se značným opovržením. Aquino na mýtu Cthulhu především obdivuje faustovské téma, tj. lidskou touhu po poznání, jež vede až k nejzazšímu bodu reprezentovaném sebezničením. U Lovecrafta tento bod reprezentují Prastaři:

„Téma konstantního vztahu mezi konstruktivními a destruktivními aspekty lidské osobnosti tvoří základní kámen doktríny satanismu i přesto, že teismus tvrdí, že lidská osobnost může být pozvednuta skrze odmítnutí tělesného a skrze podřízení se konvenční morálce.“ 75]

Aquino se snaží prezentovat monstrositu mýtu Cthulhu poněkud benevolentnějším způsobem vůči lidstvu a prezentuje Prastaré jako učitele, co nevyžadují žádné speciální uctívání, ale chtějí být jen vyvoláváni skrze ceremonie. Aquino nabádá čtenáře, aby porovnali tyto ceremonie s „prvky servility“ v křesťanských, ale i jiných náboženstvích. V jeho pojetí tak ožívá romantická představa 19. století o ďáblu, jakožto kosmickém rebelovi a učiteli lidstva. Aquinovo pojetí připomíná božské bytosti (Strážce), z nichž se stali „padlí andělé“, protože se vzbouřili proti Hospodinu a pod vedením Azazela sestoupili na Zem, aby se spářili s lidskými dcerami a zplodili mocné a proslulé potomstvo, 76] ale také aby naučili lidstvo všechny znalosti civilizace.

Aquino pracuje i nadále s tímto tématem a snaží se naznačit, že Lovecraft považoval Prastaré za božstva mimo „dobro a zlo, kdy Prastaři spíše neustále kolísali mezi dobročinností a krutostí“. Protagonista každého příběhu dle něj „opouští ustálenou skutečnost“ a pouští se do faustovského pátrání po znalostech. Naproti tomu Kenneth Grant vždy tvrdil, že Lovecraft považoval tvory svých nočních můr za zcela zlé, destruktivní a naprosto cizí lidskému vědomí.

Právě faustovského pátrání po znalostech se stalo Aquinovým základním kamenem při tvorbě jeho dvou rituálů pracujících s mýtem Cthulhu. Ceremonie Devíti úhlů 77] má být prováděna v „uzavřeném prostoru bez zakřivených ploch“, a má být osvětlena jen jediným ohništěm nebo zdrojem světla před oltářem, za kterým se nachází symbol trapezoidu. Shromáždění nosí masky, aby byla narušena jejich přirozená vizáž obličeje. Jugotický jazyk zformuloval Aquino proto, aby došlo ke zvýšené evokační atmosféře při obřadu. Jugotický jazyk používá pouze celebrant a účastníci na něj reagují už jen svým rodným jazykem. Bytosti jsou volány jako Azathoth „Velký střed kosmu“; Yog-Sothoth, „Pán rozměrů“; Nyarlathotep, „Černý kníže Hlubiny“; a Shub-Niggurath, „Otec Světa hrůz“. Po evokaci devíti úhlů, z nichž každý představuje jednu kosmickou sféru reprezentovanou jedním Prastarým, následuje celebrantova pasáž: „Hrůzyplní jsou vypuštěni do světa a my neustoupíme; ale nastane chvíle, kdy se hrůzyplní před námi skloní, a člověk promluví jazykem bezrohých bytostí. Cesta

je Yog-Sothoth a klíč je Nyarlathotep. Sláva, Yog-Sothothovi. Sláva, Nyarlathotepovi.“ 78]

Rituál „Volání Cthulhu“ se provádí v odlehlé oblasti „v blízkosti velké vodní plochy“, nejlépe pokud je zataženo a vodní hladina je rozbouřená. Celebrant představuje přítomnost Cthulhu, zatímco účastníci obstoupí v kruhu velký oheň. Účastníci vyvolávají rozličná vodní božstva a oddávají se Krakenovi, Poseidonovi, Tyfónovi, Dagonovi, Neptunovi, Leviatanovi, Midgardovi a Cthulhu. 79]

Aquinovy pozitivní aspekty mýtu Cthulhu se však vytrácejí, když účastníci zpívají unisono, že „Cthulhu překročí abyss a bude kráčet po Zemi, aby učil lidstvo znovu se smát a hrát si, aby učil křičet a zabíjet.“ Tato deklamace silně připomíná šílenou utopii, jak ji popisuje například Frater Tenebrous. Frater Tenebrous se také odvolává na Lovecraftovu povídku *Volání Cthulhu*, v níž Prastaří mají učít lidstvo novým způsobům, jak se zabíjet navzájem pomocí toho, co se již lidstvo naučilo před tisíci lety.

Účastníci v rituálu pokračují unisono: „Slyšte mne, protože já vyhlašuji konec boha smrti a boha umírání a vyhlašuji zákony života, kterými můžete odmítnout prokletí smrti beze spánku.“ Rituál tedy končí odvržením křesťanského Boha, jakožto „Božstva smrti,“ co bude svrženo při návratu Prastarých.

Aquino vysvětluje v článku pro časopis *Nyctalops*, 80] že zkonstruoval yugotický jazyk dle vzorů navržených Lovecraftem při zaklínání v již zmíněné povídce *Volání Cthulhu*: „*Ph'nglui mglw'nafh Cthulhu R'lyeh wgah'nagl fhtagn.*“

Není nic podvodného na tom, pokusit se vynalézt nový okultní jazyk bez hlubokosáhlé historické tradice. Všechny tyto magické jazyky používané pro okultní účely jsou odvozeny z magické abecedy. Základem jejich použití je jejich neznalost publikem a právě to z nich dělá velmi evokativní jazyky. Obecně lze říci, že latinská mše byla daleko více evokační k nelatinsky hovořícímu publiku. Nejznámější z okultních jazyků je enochiánština, tak, jak ji formuloval alžbětinský vzdělanec Dr. John Dee. Ten kolem ní vytvořil ucelený magický systém, později ho prakticoval v různých obměnách anglický magický řád Golden Dawn. O enochiánštině se tvrdí, že je jazykem andělů a že ji John Dee v průběhu času obdržel od enochiánských andělů i s příslušnými sigily. Člověk si tedy může myslet, že enochiánština je opravdový nadpřirozený jazyk, co obdržel John Dee, anebo si může myslet, že si ho John Dee vymyslel, ale i tak zůstává enochiánština účinným evokačním jazykem. 81] Nejznámější formou evokačních jazyků je tzv. „mluvení v jazycích“ u některých letničních církví. K mé velké radosti se mi to povedlo spatřit před několika dekadami. Nicméně jeden můj letniční přítel indického původu mi nedávno nabídl zcela racionální vysvětlení tohoto jevu. Kněz letničního hnutí ví, že existují účinné prostředky (podobné hypnóze), k tomu, jak měnit něčí vědomí a ty také neváhá použít na nebožského věřícího. Za stejným účelem se používají třeba i mantry při meditacích u východních náboženství.

Aquino dále vysvětluje, že Devět úhlů je 5 bodů pentagramu a 4 hrany pravidelného řílichoběžníku zvaného trapezoid. Ten je umístěn v pentagonu v pentagramu. 82]

V roce 1972 byly vydány *Satanské rituály* a Aquino napsal do časopisu Círky Satanovy *Cloven Hoof* článek o svém výzkumu ohledně umístění místa zvaného jako R'lyeh. 83] Aquino identifikuje toto místo jako Nan-Madol v Pohnpei v Mikronésii. Pohnpei bylo také konečným cílem námořního kapitána Ahab Marshe v Lovecraftově povídce *Stín nad Innsmouthem*. 84] Obrovské a záhadné kamenné zdi Nan Madolu jsou dodnes považovány ostrovy za zlověstné místo, kde byli pronásledováni jejich předkové. Místo je rovněž přesvědčivě umístěné i dle Lovecraftových popisů, ten ho totiž popisuje jako uzavřený ostrov R'lyeh s tajemnými megalitickými stavbami někde v Pacifiku. Aquino tvrdí, že ostrovní domorodá tradice vypráví o městě, co bylo založeno rasou bohů Anti-Aramach, co sestoupila na Zem z oblohy ve velkých kanoích. Stalo se tak v časech, kdy ohromné kameny města slétly z nebes.

Aquino se stejně jako Grant pokoušel vytyčit objektivní paralely mezi mytologií a obrazy presentovanými v Lovecraftově mýtu Cthulhu. Aquino tak ale činil v přítomnosti a dělal z mýtu Cthulhu něco jako aktuální intelektuální zkušenost, samu o sobě, zatímco Grant kladl doslovný význam na mýtus a hledal v něm ozvěnu dávných tradic, kultů a mýtů pocházejících z démonologie Egypta a Sumeru.

Esoterický řád Dagona

Esoterický řád Dagona (Esoteric Order of Dagon - EOD) je pojmenovaný podle okultní společnosti v Lovecraftově povídce *Stín nad Innsmouthem* 85] a byl založen v roce 1981. Randolph/Randolph Carter nabyt tvaru „myslící hmoty“ existující pouze ve světě snů (nebo v astrálních sférách) už za Lovecraftova života, jež pouze čekala na správný okamžik, aby se mohla promítnout do lidského vědomí. K tomu došlo až v 60. letech, kdy v průběhu drogové seance mladý muž Steven Greenwood 86] přijal jméno a charakter Cartera. Poté vydal *Manifest aeonu Cthulhu*, což vedlo až k vytvoření Chrámu Dagona, z něhož vznikl později EOD. Greenwood (alias Randolph Carter) zahájil také svůj vlastní aeon/eón, podobně jako Crowley zahájil aeon Hóra a Michael Aquino aeon Seta. Greenwoodův aeon má numerologickou hodnotu 23 a je známý jako *Current 23*. Tento Aeon je ztotožňován s chaosem či Kaosem a představuje jej Prastarý Azathoth. 87]

V roce 2007 Obed Marsh, jako zástupce nejvyšší rady Esoteric Order of Dagon, odjel do Anglie, navázal kontakt s Michael Staleym z Grantova Tyfónského Ordo Templi Orientis a EOD se tak stal pobočkou Tyfónského OTO. 88]

EOD osvětluje lovecraftovské záhady jako další okultisté. Dle EOD jsou tak Lovecraftovy představy ohledně Prastarých součástí skutečné tradice, ačkoliv Lovecraft sám nebyl schopen „překročit abyss/propast“ 89] a stát se adeptem.

EOD zahrnuje tradice thelemy, wiccy, tantry a stejně jako Grant sleduje svou tradici až do Sumeru a Egypta, a uctívání hvězdy Sirius (Psí hvězdy), již Grant identifikoval se Setem. 90]

EOD je založený na sebe-iniciaci se třemi stupni: neofyt, iniciovaný, adept. 91]

EOD má na okultní scéně zvláštní význam, jelikož v jeho rámci působili hlavní zástupci řady

magických systémů a/nebo organizací, včetně Kennetha Granta, který měl vliv při formování EOD a „laskavě přijal své čestné členství“; Michaela Staleyho, mluvčího Grantova Tyfónského OTO; Nicholaje de Mattose Frisvolda z Ecclesia Gnostica Catholica; 92] Phila Hineho, jak již bylo zmíněno, byl to filozof magie chaosu; Johna Balance z britské industriální skupina Coil; Nema, co formuloval tzv. Maat Magick. 93] Ale tento Řád ovlivnil i Michaela Aquina, který adaptoval lovecraftovské prvky do Church of Satan a později založil Temple of Set. 94] Mimo tyto zmíněné bylo členy EOD mnoho autorů, vydavatelů, filmových tvůrců a umělců.

Z toho je patrné, že se EOD skládá ze zástupců thelemy, magie chaosu, industriální subkultury, Maat magick a sétismu.

Necronomicon

V novodobé historii proběhlo několik pokusů představit obávaný grimoár vyvolávání Prastarých *Necronomicon* okultní veřejnosti, tak jak ho zmiňoval Lovecraft ve svých příbězích. Jak se dalo předpokládat, tak Kenneth Grant se pokusil dokázat existenci *Necronomiconu* na základě svých objektivních kritérií a tvrdil, že dotyčná kniha skutečně existuje, ale pouze na astrální rovině, kde je přístupná okultními praktikami nebo skrze sny, jak se se k němu nevědomky dostal Lovecraft.

Necronomicon Lovecraft poprvé zmínil roku 1922 v povídce *Pes*. Hlavním hrdinou povídky byl nejmenovaný hrdina a jeho nyní zle roztrhaný mrtvý přítel St. John. Oba byli úplně posedlí faustovským pátráním po zlu a dekadenci, až se uchýlili k vykrádání hrobů a sběratelství ďábelských starožitností:

Jen ponurá filozofie dekadentů nám mohla pomoci, a v ní jsme nacházeli sílu pouze tím, že jsme postupně zvětšovali hloubku a ďábelskost svých pátrání. Baudelaire i Huysmans nás brzy přestali vzrušovat, a nakonec nám zůstaly jen přímé stimuly nepřírozených osobních zážitků a dobrodružství. Právě tato strašlivá emocionální potřeba nás nakonec dovedla na onu odpornou dráhu, o níž se i ve svém současném stavu zmiňuji ostýchavě a plaše – k té ohavné krajnosti lidské nehoráznosti, odpuzujícímu vylupování hrobů. 95]

Odhalili mrtvolu ukrytou před zraky lidí po 500 let, jednalo se o starého satanského kněze. Byl ozdoben amuletem nesoucí označení, co připomínalo symbol nalezený v *Necronomiconu*. Knihu poté představuje Lovecraft čtenářské veřejnosti poměrně neokázale:

Jistě, byl cizí všemu umění a literatuře, které znají duševně zdraví a vyrovnaní čtenáři, ale poznali jsme v něm věc, na kterou v zapovězeném *Necronomiconu* naráží šílený Arab Abdul Alhazred, příšerný symbol duše kultu požiračů mrtvol z nedostupného Lengu ve Střední Asii. Až příliš dobře jsme pozorovali zlověstné linie popsané starým arabským démonologem, rysy, jak napsal, převzaté z jakéhosi tajemného nadpřírozeného zjevení duší těch, kteří znepokojovali a ohlodávali mrtvé. 96]

Lovecraft také poskytl původní popis *Necronomiconu*, jeho jméno znělo Al Azif. Arabové údajně používali toto slovo k označení nočního zvuku hmyzu, považovaném za vytí démonů.

97]

Composed by Abdul Alhazred, a mad poet of Sanaa', in Yemen, who is said to have flourished during the period of the Omniade caliphs, circa 700 A.D. He visited the ruins of Babylon and the subterranean secrets of Memphis and spent ten years alone in the great southern desert of Arabia — the Roba El Khaliyeh or 'Empty Space' of the ancients — and 'Dahna' or 'Crimson' desert of the modern Arabs, which is held to be inhabited by protective evil spirits and monsters of death.(98)

Spisek *Al Azif* dle Lovecrafta vytvořil šílený Arab Abdul Alhazred z jemenského Saná v období chalífátu okolo roku 700 n.l. Dotyčný navštívil ruiny Babylonu a objevil podzemní tajemství Memfis, strávil v osamění deset let ve velké poušti jižní Arábie na Rúb al Chálí a na „Velké pustině“ Prastarých, dnes nazývané „Dahna“ či „Karmínová poušť“. Tyto pouště podle místních chrání zlý duchové a příšery smrti. 98]

Abdul Alhazred údajně napsal spisek *Al Azif* v Damašku a zde také zemřel či zmizel v roce 733 n. l. Důvěryhodnými svědky byl naposledy spatřen, jak byl pohlcen neviditelným démonem za denního světla. Předtím žil mnoho let v naprostém šílenství a uctíval neznámé entity, jež nazýval Yog Sothoth a Cthulhu.

V roce 950 n. l. byl *Al Azif* přeložen do řečtiny jakožto *Necronomicon* Theodorem Filétským z Konstantinopole a poté během středověku následovaly překlady do latiny a do španělštiny. 99]

Lovecraft tak poskytl poměrně přesvědčivou historickou chronologii a *Necronomicon* se stal předmětem mnoha spekulací o své skutečné existenci.

Nakladatelství Avon Books publikovalo tento děsivý dokument v roce 1980 společně s varováním, že jeho pouhé držení vyvolává šílenství a obsahuje zakázané rituály. Před nimi spisek publikoval Herman Slater (majitel knihkupectví Magickal Childe) v roce 1977 vlastním nákladem na Manhattanu. Inspirací byla myšlenková forma, která vstoupila do vědomí L. K. Barnesovi, který tak vešel do Slaterova knihkupectví kde „šílený majitel“ mával rukopisem *Al Azifu*. Naštěstí Barnes už dlouho hledal pravý *Necronomicon*, protože si byl naprosto jistý, že skutečně existuje. Tento rukopis připravil jistý „Simon“, který údajně předložil patřičnou dokumentaci k prokázání pravosti *Al Azifu*. 100] Toto vydání rovněž jasně dává najevo, že jde o aspekt thelemy a předmluva ke druhému vydání mluví o konci Starého aeonu a vstupu do „aeonu nového, korunovaného a podrobeného Dítěti-Horovi, tomu, jenž se neklání směrem k Betlému a rodí se v nás okamžiku, kdy porážíme strach číhající v našich vlastních duších“. 101]

Tato verze *Al Azifu* je poměrně zajímavá, protože navzdory tomu, že takto děsivou knihu vydala společnost Avon Books, tak obsahuje obsáhlý výzkum na téma původu *Necronomiconu* a sleduje jeho paralely až do Mezopotámie; silně to připomíná přístup Kennetha Granta:

„Pro okultní učence je mimořádně důležité, že mnoho ze zmiňovaných božstev mělo skutečné protějšky v božstvech sumerské tradice, téže tradici, již Mág Aleister Crowley považoval za nutné ‚znovuobjevit‘.“ 102]

Graf korespondencí jasně ukazuje jména požívaná Lovecraftem, Crowleym i tradicí Sumeru:

Cthulhu - Velká Bestie CTHAH 666 - Ctha-lu;

Azathoth - Aiwass - Azagthoth;

Shub Niggurath - Pan - Shub Ishniggarab;

Mimo prostor - Abyss - Absu;

IA! - IO! IAO! - IA, EA;

Pěticípá šedá hvězda - Pentagram - Ar;

Vermis Mysteriis - Had - Erim. 103]

Necronomicon od Avon Books pokračuje několika stovkami stránek zaklínání, kouzel a pečeti. Obsahově kniha čerpá především z babylonské mytologie a obsahuje jména božstev, jako jsou Inanna, Ištar, Enki, Marduk atd. ztotožněnými v mýtu Cthulhu se Staršími bohy, co porazili Prastaré. Celý mýtus má svou obdobu v babylonském vyprávění o stvoření světa, kdy Marduk porazil draka Tiamat. Avšak až u zlověstného *Textu Urilia* nebo *Knihu červa* dospěje dábelický adept k rituálům vyvolávání Cthulhu. Tyto knihy obsahují „formule, které vyslovují uctívači chaosu při svých rituálech“. Toto jsou formule „skrytých kněží“ stvoření poražených Mardukem. Autor zde ztotožňuje Tiamat, „Prastarého červa“ s božstvem Kutulu, jehož zabil Marduk. Přesto božstvo nespočinulo mrtvé, ale nadále existuje ve snění. Lovecraft stejně popisuje Cthulhu. 104] Rovněž jsou zde zmíněni démoni ze sumersko-babylonské tradice. Jsou to například Humwawa, 105] Pazuzu, 106] a Lilith. 107]

Tiamat je v mezopotámských mýtech drakem nebo velkým červem prvotního chaosu a moře, který je poražen bohem Mardukem. 108] Analogie mezi těmito mezopotámskými mýty a lovecraftovským motivem Prastarých, poražených staršími bohy, se jeví dost jasná k tomu, aby kolem ní bylo možné vytvořit přesvědčivý a funkční teoretický i praktický magický systém. V každém případě je jasné, že tato témata zaujala dostatečně velký počet nadšenců do mýtu Cthulhu, aby Církev Satanova vytvořila webovou stránku s účelem „odpovědět na velké množství e-mailů, týkajících se vymyšlené knihy *Necronomiconu*, její historie a pravosti“. 109] Tito nadšenci pomocí svých dotazů přinutili Církev Satanovu, aby vytvořila internetové stránky ohledně mýtu Cthulhu. Autor této odpovědi Peter Gilmore (současný velekněz církve) tvrdí, že rozmlouval s Hermanem Slaterem z Magical Childa a ten mu řekl,

že počet zájemců o Necronomicon jasně ukázal existenci dostatečně velké poptávky po takové knize:

„Kniha zhotovená tajemným Simonem je rafinovanou směsicí pseudosumerské a goetické magie. Jména v ní jsou vymyšlena tak, že se podobají skutečným bohům. Ještě důležitější pro aspirující temné mágy ale je, že obsahuje také skutečné obřady a funkční sigila. Bohatě to postačovalo k tomu přesvědčit důvěřivce a i dnes se stále prodává velmi dobře.“ 110]

Ani v kontextu laveyovského satanismu, však není kniha úplně bez hodnoty. Těžko soudit jinak: rovněž Aquinovy obřady napsané pro LaVeyovu knihu Satanské rituály (vydanou taktéž u Avon Books) jsou totiž opatřeny úvody víceméně minimálně stejně přesnými jako Simonův Necronomicon. Gilmore k mýtu Cthulhu zaujal stanovisko, že člověk by se neměl nechat zmást a myslet si, že obřady jsou autentické a jsou tajemným arkánem. Rituály dle něj mají praktické využití jen v tom, že posouvají něčí vědomí, což je zcela v souladu s povahou laveyovského satanismu. Ten je totiž zcela odlišný od myšlenkových směrů vyvinutých Crowleyem, Grantem a ostatními a magické subjekty jsou u něj vnímány pouze jako symbolické a bez jakékoliv objektivní existence. V tomto ohledu je laveyovský satanismus spíše jistou formou „ateismu“ s několika s rituálními ozdobami, které ostatně sám neprohlašuje za nic jiného než „psychodramata“. 111]

Závěr

Tolkien pojal svoji trilogii Prstenu jako mýtus vhodný pro Británii a doufal, že tento mýtus povede k odmítnutí materialismu a industrialismu. Ve svém příběhu se Tolkien zabýval morálním pojetím rytířství a jeho bojem proti „zlu“. Inspiroval se při tom pohanským étosem Anglie a severní Evropy. Lovecraft byl ve svém pojetí zcela odlišný. Byl to racionalista a naprosto tak odmítal, že by jeho příběhy a noční můry měly na zemi nějaké kosmické či morální důsledky. Mýtus Cthulhu nicméně začal žít vlastním životem podobně, jako to činily Lovecraftem kritizované krypt náboženství a mystické revivaly jeho vlastní doby. Není proto divu, že mýtus Cthulhu přilákal zvrácenou fascinaci různých okultistů přitahovaných „temnou“ a „chaotickou“ stránkou života a kosmu. V Lovecraftových příbězích existují dostatečné náznaky, kolem kterých se dá utkat celý okultní systém teorie i praxe, zvláště pokud dojde k syntéze s jinými podobami temného okultismu, jak byly např. ty Crowleyho. Vzhledem k tomu, že okultismus a v širším kontextu i náboženství z velké části vycházejí z výkladu snů a vizí, často vědomě navozených užitím rituálů a drog, je zcela příznačné, že někteří okultisté došli k závěru, že Lovecraft nevědomky nahlédl na astrální rovinu, tedy do toho, co Jung nazývá kolektivním nevědomím, kde existuje mnoho potlačovaných atavismů už od úsvitu lidstva do podvědomí. Tyto atavismy jen čekají na své vědomé probuzení. Zda člověk nazývá tyto archetypy bohy a démony je spíše otázkou sémantiky nebo morálního relativismu. Mýtus Cthulhu je právě tak „legitimní“ - nebo ne - jako jakákoliv jiná forma okultismu a mysticismu. Pokud má mýtus Cthulhu dostatečný dopad na psychiku jedince, tak je přinejmenším stejně účelný jako kterýkoliv jiný okultní systém, ať už starý nebo nový.

Poznámky

64] Jako reprezentativní příklad uvádím Grantovu knihu: *Outside the Circles of Time*, str. 290, kde je Šajtán identifikován jakožto chaldejská forma Seta, byl uctíván Jezídy. Crowley je dle Granta reinkarnací jezídského proroka, který oživil Kult Šajtána / Seta. Šajtán je také u něj označen jako Aiwass, mimozemský posel bohů, co údajně nadiktoval *Liber Al vel Legis* Crowleymu jakožto bibli Nového Aeonu.

65] Pro historický přehled o pojmu zla a jeho zastoupení v démonických bytostech, viz: Paul Carus, *The History of the Devil and Idea of Evil – From the Earliest Times to the Present Day* (Illinois: The Open Court Publishing Co., 1974).

66] Anarchista Michail Bakunin napsal: Zlo je satanská revolta proti božské autoritě, revolta, ve kterém vidím hojný zárodek všech lidských emancipací a revoluce ... Michail Bakunin, *Bůh a stát* (Praha: Hermann a synové, 2015), s. 112.

Baudelaire: „Ty, jemuž znám je kout, kout jenom tobě známý, kde žárlivý Bůh skryl své pyšné drahokamy, měj soucit, Satane, s mou nekonečnou bídou!...“ Charles Baudelaire, *Litanie k Satanovi, Květy zla* (Praha: Garamond, 2014), s. 172.

67] *Válka světů*, 2005, režisér Steven Spielberg, v hlavní roli Tom Cruise.

68] H. P. Lovecraft, „Dunwichská hrůza,“ B4U publishing, 2008.

69] Phil Hine, „H. P. Lovecraft: Visionary of the Void,“ <http://www.scribd.com/doc/3054993/Chaos-Magick-Using-The-Cthulhu-Mythos-by-Phil-Hine> (použito 29. září 2010).

70] The Esoteric Order of Dagon, <http://www.esotericorderofdagon.org/eod%20additional%20information.html>

(použito 29. září 2010).

71] Arthur Lyons, *Satan tě chce*, Kapitola VIII, *Satanova církev*, s. 123-146.

72] Anton S. LaVey, *Satanská Bible* (Praha: Baronet, 2003).

73] Anton S. LaVey, *Satanské Rituály* (Praha: Baronet, 2010).

74] Michael A. Aquino, „lovecraftova metafyzika,“ *Satanské Rituály* s. 191. Má poznámka je z: Michael A. Aquino, *The Church of Satan (Temple of Set, 1989)*, Appendix 69: „The Metaphysics of Lovecraft.“

75] Tamtéž.

76] Genesis 6:4.

77] Michael A. Aquino, „Ceremonie devíti úhlů,“ *Satanské rituály* s. 199. V angličtině dostupné v *The Church of Satan*, Appendix 70: „The Ceremony of the Nine Angles.“

78] Všechny „satanské rituály“ začínají oslavou démonů a božstev a znamením rohů.

79] Michael A. Aquino, „Volání Cthulhu,“ *Satanské rituály* s. 215. *The Church of Satan*, Appendix 71: „The Call of Cthulhu.“

80] Michael A. Aquino, *Nyctalops Magazine*, No. 13, May 1977; přetištěno v Aquinově, *The Church of Satan*, Appendix 72: „Lovecraftian Ritual.“

81] Donald C. Laycock, *The Complete Enochian Dictionary: A Dictionary of the Angelic Language as Revealed to Dr. John Dee and Edward Kelley* (London: Askin Publishers, 1978). Osobně jsem slyšel plynně mluvit enochiánsky autora a okultistu z Nového Zélandu Pata Zalewského, když jsem pracoval jako vykladatel tarotu na trhu Wellington Tarot a mohou dosvědčit účinnou znělost tohoto jazyka.

- 82] Aquino, The Church of Satan, Appendix 72.
- 83] Michael A. Aquino, tamtéž, Appendix 55: „Expedition to R’lyeh,“ přetištěno z The Cloven Hoof #6, July-August, 1972.
- 84] H. P. Lovecraft, „Stín nad Innsmouthem,“ (Praha: Laser-books, 2014), dostupné online <http://www.yankeeclassic.com/miskatonic/library/stacks/literature/lovecraft/novellas/shadowin4.htm> (použito 29. září 2010).
- 85] Obed Marsh, „An Introduction to the Esoteric Order of Dagon“ (Oregon: Yaddish Lodge, 2007), s. 3.
- 86] Esoteric Order of Dagon, <http://www.esotericorderofdagon.org/eod%20additional%20information.html> (použito 29. září 2010).
- 87] Crowleyho Aeon Thelemy (Vůle) je numerologicky vyjádřený „Proudem 93.“
- 88] Obed Marsh, „An Introduction to the Esoteric Order of Dagon“ (Oregon: Yaddish Lodge, 2007), s. 2.
- 89] Tamtéž, s. 3.
- 90] Kenneth Grant, Outside the Circles of Time, s. 289.
- 91] Obed Marsh, s. 7.
- 92] Brazílský autor, psychoterapeut, astrolog. Ecclesia Gnostica Catholica je eklektickou odnoží OTO.
- 93] Nema, aka Andahadna, vyhlásil Aeon Maat v Ohiu v roce 1976. Kenneth Grant, Outside the Circles of Time, s. 137-163.
- 94] Michael Aquino se rozešel s LaVeyovou Church of Satan v roce 1975 a vyhlásil Aeon Seta. Arthur Lyons, s. 149.
- 95] H. P. Lovecraft, „Ohař,“ v Stín nad Innsmouthem (Praha: Zlatý kůň, 1990).
- 96] Tamtéž.
- 97] H. P. Lovecraft, „The History of The Necronomicon,“ Miskatonic University, <http://www.yankeeclassic.com/miskatonic/library/stacks/literature/lovecraft/stories/hplnecro.htm> (použito 29. září 2010). Čtenář je zde odkázán na velkou sbírku listin z Miskatonické univerzity z oddělení literatury, <http://www.yankeeclassic.com/miskatonic/dliterature/authors/lovecraft/hplmain1.htm#hplstories>
- 98] Tamtéž.
- 99] Tamtéž.
- 100] Necronomicon podle Murahawy (Brno, Spiral Energy, 2011).
- 101] Tamtéž.
- 102] Tamtéž.
- 103] Tamtéž.
- 104] Necronomicon, Urilia Text, s. 218.
- 105] Bratr Pazuzu s vousem z lidských vnitřností.
- 106] Démon hladu a kobytek.
- 107] V talmudické tradici je Lilith první ženou Adamovou. Její jméno je odvozeno od sumerského démona Lilitu.
- 108] George Smith, Chaldean Account of Genesis (Minneapolis: Wizards Book Shelf, 1977), s. 91-99.

109] Peter H. Gilmore, „Necronomicon: some Facts about a Fiction,“ Church of Satan, <http://www.churchofsatan.com/Pages/FAQnecronomicon.html> (použito 29. září 2010).

110] Tamtéž.

111] Anton S. LaVey, Satanská bible, „Kniha Belialova,“ s. 113-143.

Esej Kerryho Boltona *The Influence of H. P. Lovecraft on Occultism* vyšla na stránkách Counter-Currents Publishing 16. srpna 2012. Původně publikováno v *The Irish Journal of Gothic and Horror Studies*.